

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Oskarżony M. D. począwszy od 01.10.2014 r. prowadzi działalność gospodarczą w zakresie transportu drogowego towarów z siedzibą w miejscowości W.. Prowadząc działalność w roku 2016 wymieniony rozliczał się ze swych przychodów w formie ryczałtowanej. Zgodnie z art. 21 ust.1 ustawy z 20.11.1998 (Dz.U. nr 144 poz. 930 z późn.zm.) o ryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne, podatnicy są obowiązani za każdy miesiąc obliczać ryczałt od przychodów ewidencjonowanych i wpłacać go na rachunek urzędu skarbowego w terminie do dnia 20 następnego miesiąca, a za miesiąc grudzień – w terminie złożenia zeznania. Oskarżony M. D. złożył w dniu 13.02.2017 r. zeznanie PIT 28 o wysokości uzyskanego przychodu, wysokości dokonanych odliczeń i należnego ryczałtu od przychodów ewidencjonowanych za rok 2016. Nie opłacił jednak w terminie należnego ryczałtu wykazanego w zeznaniu za miesiąc grudzień 2016 r. w kwocie 4107 zł. Należnego podatku nie wpłacił do dnia orzekania w sprawie.

M. D. jako płatnik podatku dochodowego od osób fizycznych zobowiązany jest zgodnie z art. 42 ust.1a ustawy z 26.07.1991r o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz.U. nr 80 poz.350 z późn.zm.) do przesłania rocznej deklaracji według ustalonego wzoru do właściwego urzędu skarbowego w terminie do końca stycznia roku następującego po roku podatkowym. Oskarżony w roku podatkowym 2016 dokonał wpłaty zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych za miesiące styczeń, luty, sierpień po 30 zł oraz za lipiec 60 zł jednakże w wymaganym ustawowo terminie tj do końca stycznia 2017 r. nie złożył właściwej deklaracji rocznej PIT 4R.

/dowód: zeznanie świadka A. S. k.19v-20,87-87v; zeznanie świadka A. I. k.23v-24,87v-88; zeznanie świadka S. K. k.44v-45,88; zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia wykroczenia skarbowego k.1,6; karta zaległości k.2; kopia zeznania PIT 28 k.3-5; korespondencja kierowana do podatnika k.7-9; zestawienie dochodów podatnika k.54; informacja o stanie zaległości k.85,99,100; rozliczenie uzyskanych kwot k.92-98; wyjaśnienia oskarżonego k. 86v-87/

Oskarżony M. D. przyznał się do popełnienia czynu zarzucanego mu jako drugi. Odnośnie czynu pierwszego oświadczył, że ma wątpliwości co do swego zawinienia. M. D. wyjaśnił, że wpłacał pieniądze na konto Urzędu Skarbowego w każdym miesiącu i wydaje mu się, że wpłacił również ryczałt za grudzień 2016 r. Wiosną 2017r miał wypadek samochodowy w związku z czym stracił pojazd którym wykonywał działalność oraz poniósł straty. Wówczas zawiesił działalność gospodarczą i wyjechał do Holandii w celach zarobkowych. Na początku 2017 r. posiadał jeszcze środki finansowe (zob. wyjaśnienia oskarżonego k. 86v-87).

Sąd zważył, co następuje:

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego, który w zasadzie przyznał się do popełnienia obu zarzucanych mu wykroczeń skarbowych. M. D. opisał okoliczności związane z nie wywiązaniem się przez niego z obowiązku podatkowego. Wyjaśnienia oskarżonego korespondują z innymi dowodami w sprawie zebranymi przez Urząd Skarbowy w P.. Stan faktyczny w sprawie jest raczej bezsporny.

Sąd nie miał również wątpliwości co do prawdziwości zeznań świadków A. S. (k.19v-20,87-87v), A. I. (k.23v-24,87v-88) oraz S. K. (k.44v-45,88). Zeznania świadków korespondują z wyjaśnieniami oskarżonego jak również nie są sprzeczne z innymi dowodami w sprawie.

Sąd dał wiarę pozostałym dokumentom dołączonym do aktu oskarżenia. Nie ujawniły się okoliczności nakazujące wątpić w ich prawdziwość.

Biorąc pod uwagę zgromadzony materiał dowodowy ustalono, że oskarżony M. D. w związku z wykonywaną działalnością gospodarczą w sposób uporczywy nie wpłaca w ustawowym terminie należnego podatku w kwocie

4107 zł , mimo złożonego zeznania PIT 28 w dniu 13.02.2017r. Zachowanie oskarżonego nosi znamiona wykroczenia skarbowego z art. 57 § 1 kks. Wprawdzie M. D., jak stwierdził , nie wyklucza tego że podatek mógł wpłacić w terminie , jednak do czasu zamknięcia przewodu sądowego nie złożył żadnego dokumentu ten fakt potwierdzający. Jak wynika z zestawienia sporządzonego przez Urząd Skarbowy w P. , oskarżony po raz ostatni dokonał wpłat w dn.10.02.2017 r (k.92v), jednakże wpłaty przeznaczone były na poczet innych należności. Po tym zaprzestał dokonywania wpłat i do dnia dzisiejszego ciężą na nim zobowiązania podatkowe. W ocenie sądu czyn oskarżonego miał charakter umyślny. M. D. miał świadomość obowiązku terminowego regulowania swoich zobowiązań podatkowych i przypisany mu czyn chciał popełnić (art.4 § 2 kks). Jak widać z zestawienia przygotowanego przez Urząd Skarbowy oskarżony swoje zobowiązania regulował w sposób nieterminowy , część z przeterminowanych należności ściągnięto w drodze egzekucji. Podkreślić należy ,że kwoty zaległego podatku nie wpłacił do dnia orzekania (k.100) , co potwierdza uporczywość jego zaniechania. Należy jeszcze zauważyć ,że oskarżony w dacie popełnienia czynu dysponował pieniędzmi , co potwierdził składając swe wyjaśnienia w sprawie.

Sąd ustalił , również że M. D. jako płatnik wbrew obowiązkowi nie złożył wymaganej deklaracji rocznej PIT 4R. Czyn oskarżonego nosi cechy wykroczenia skarbowego z art.79 § 2 kks

Wymierzając karę oskarżonemu sąd kierował się treścią przepisu art.48 § 1 kks oraz dyrektywami wymiaru kary określonymi w art. 12 oraz 13 kks. Niewątpliwie czyny oskarżonego cechowała umyślność. Zostały one popełnione przez zaniechanie mniej więcej w tym samym czasie. Po ujawnieniu wykroczeń M. D. nie wyrównał należności podatkowej nawet w części , nie złożył również wymaganej deklaracji PT 4R. Na korzyść oskarżonego sąd poczytał jego dotychczasowy , nienaganny sposób życia. Oskarżony nie wchodził dotychczas w konflikt z prawem (k.75). Wymierzając karę brał również pod uwagę treść art. 48 § 1 kks . W związku z tym , że minimalne wynagrodzenie w roku 2017 wynosiło 2000 zł sąd mógł orzekać karę grzywny od dolnej granicy wynoszącej 200 zł . Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności sąd uznał, że kara łączna grzywny w kwocie 1000 zł jest karą adekwatną do stopnia winy oskarżonego oraz stopnia społecznej szkodliwości popełnionych przez niego czynów. Dlatego przy zastosowaniu art.50 § 1 kks karę grzywny w tej kwocie wymierzył. M. D. podejmuje aktualnie pracę zarobkową na terenie H., nie ma również żadnych osób na swoim utrzymaniu więc orzeczoną karę będzie w stanie zapłacić.

O kosztach obrony świadczonej z urzędu sąd orzekł w pkt II wyroku.

Na podstawie art. 627 kpk , art. 113 §1 kks i art.3 ust 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych sąd obciążył oskarżonego kosztami sądowymi w sprawie w całości.

ZARZĄDZENIE

- (...)

- (...)

-(...)

(...)